

[Socialministeren.]

dan man ikke kan bære flere Skatter, men alligevel kan bære 70 Mill. Kr. til det enkelte Formaal. Naar Forholdene i Samfundet overhovedet ikke tillader yderligere Skatter paa Borgerne, kan man ikke paalægge dem 70 Mill. Kr. til et Formaal, selv om man synes, det er et godt, og sige, at Befolkningen ikke kan bære 13 Mill. Kr. til et andet Formaal, selv om man ikke er saa indtaget i det.

Jeg vil i alt Fald hævde, at hvis Befolkningen overhovedet kan bære tilnærmelsesvis de Tvangsforsikringsbyrder, som det konservative Folkeparti vil lægge over paa den, saa vil det i højeste Grad gaa ud over hele den sociale Lovgivning, vi har. Et tvangsmæssigt inddrevet Bidrag af den Størrelse vil bringe store Dele af Befolkningen til at svigte Sygekasserne og den øvrige frivillige Forsikring, de er inde i.

Men det er en Realitetsbetragtning. Betragtningen, jeg kom med i Gaar, var den: naar man ikke har Raad — og det siger man, at man ikke har —, saa kan man ikke paalægge Tvangsforsikringsbyrder i det Omfang, og ikke desto mindre opretholder det konservative Folkeparti et Forslag om, at Skatteyderne — selv om Formaalet er et andet, selv om Fordelingen er en anden, selv om Betragtningen kan være mere privatøkonomisk — skal udrede dette store Beløb.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven spurgte, hvad jeg mente med Taktik paa det Omraade. Jeg mente ganske simpelt, at det er dog en umulig Taktik at gaa imod en Socialreform, der vil koste 13 Mill. Kr., og samtidig hævde, at Landet kan bære meget store Forsvarsudgifter og meget store Udgifter til Tvangsforsikring. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan skaffe de Penge fra Himmelen, eller hvor de skal komme fra, men ellers kan han ikke forene disse to Betragtninger.

Saa var det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven temmelig vred paa mig over, at jeg havde hævdet, at Huslejovens Bortfald i alle Tilfælde vilde gavne Grundejerne. Det var jo ikke bevist, sagde det ærede Medlem. Ja, det gavnede da Grundejerne i Provinsen, det er da bevist. Og jeg maa jo sige, at de Tal, jeg opererer med ved saadanne Lejligheder, kan jeg ikke opfinde selv, jeg har ingen anden Udvej end at spørge Statistisk Departement eller de Nationaløkonomer, jeg har Forbindelse med: Hvorledes ser man fra den Side paa Virkningen af det og det?

Det har jeg maattet gøre med Social-

lovgivningen, og det har jeg gjort med Hensyn til Huslejelovgivningen. Jeg har spurgt de sagkyndige her: Hvilke Virkninger mener I, at Huslejelovens Ophevelse vil have for Hovedstaden? Og de har svaret: Ca. 10 Mill. Kr., saa vidt man kan se, medmindre Københavns Kommune o. s. v., som jeg har udviklet tidligere, saa vil det stige til 20—25 Mill. Kr. Det kan jeg jo ikke udgive for min egen Bedreviden, det er de Svar, jeg faar fra dem, der beregner det. Jeg spørger loyalt, og jeg faar det bedst mulige Svar, man kan give.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven kom med en Udtalelse, som jeg ikke vil lade staa, idet han sagde, at jeg havde udarbejdet meget drastiske Bestemmelser mod Alimenter. Det kan man ikke sige. Jeg har udarbejdet meget drastiske Bestemmelser — hvis man vil bruge det Udtryk — mod forsømmelige Forsørgere, hvad enten det drejer sig om Alimenter eller Forsørgere af Ægtebørn eller andre Forsørgere.

Men blot fordi man er Alimentant, er man jo ingenlunde forsømmelig Forsørgere; og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven bør ikke glemme, lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. Krag — undskyld, dér var jeg lige ved at nævne det ærede Medlem Hr. Krag i Forbindelse med det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven —, at der gennem Reglerne i § 14 i Forsorgsloven og gennem flere andre Bestemmelser er gjort, hvad der kan gøres her i denne Lov, for at kun de rammes haardt, om hvem alle og enhver maa sige, at de bærer sig slyngelagtigt ad med Hensyn til de Forpligtelser, de har paataget sig, og ikke de, der gør, hvad de kan, men paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed eller andre Former for Nød midlertidigt er ude af Stand til at indfri deres Forpligtelser.

Eksemplet med Cigaren tiltalte ikke det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven. Jeg skal ikke insinuere, at det var, fordi det var en velhavende Grosserer, det drejede sig om, medens de andre Alimenter, jeg omtalte i Forgaars, ikke var saa højt paa Straa. Eksemplet med den velhavende Grosserer, der til Tobak kunde bruge et 30 Gange saa stort Beløb som det, han omsider efter megen Protest betalte til sit eget Barn, synes jeg er meget illustrerende for, hvilken Interesse der er for ens Forsørgerpligter i store Kredse af Befolkningen.

Og saa kommer vi til Eksemplet fra Slagelse. Jeg vidste jo, at det ærede Medlem ikke vilde provokere mig, og det be-